

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

...tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným.

Ale nejen léto, ani jaro nestálo za moc. Brutálně přerušené jarní prázdniny moodlovým vyučováním, žádná lyžování, hospody, ani koncerty, hokej, ani fotbal.

Jedinou jistotou je Samorost, i když jeho podobu také samozřejmě pozměnila koronakrize.

V tomto čísle si můžete přečíst, co se do minulého nevešlo, o exkurzi do Polska, a to, co jsme v minulém čísle slíbili, o výpravě doktora Slaby do Bolívie a Chile. Protože dálková výuka příliš slobových prací nevyprodukovala, svými příspěvky na dálku pomohlo zdravé jádro autorů Samorostu – Marie Sojková, Adam Kučera a Daniel Prchal. Díky. Nestačilo to, dodal jsem zajímavější texty z partnerské zemědělkyně.

K maturitám se vydali všichni studenti, uvidíme, jak si povedou. A to vlastně platí pro všechny. Snad bude na podzim líp.

-moon-

Polovina vítězného týmu krajského kola soutěže YPEF – Jan Hanus, jeho kolegou v soutěžním klání byl Martin Peřina.

PANDEMIE

Byl jeden z mnohých krásných slunných, avšak stále chladných dní jarních prázdnin. Ptáčci líbezně zpívali, zeleň probouzejíc se ze zimního spánku začala nasazovat listy, kůrovec již vesele poletoval po krajině, z velké části do žluta obarvené páchnoucí řepkou olejkou a já strávil většinu dne na zahradě, z jedné strany lemované pětící jabloní, které po mém zimním řezu vypadaly, jako by se na nich vyřádila vichřice.

Právě v tento den naše vláda učinila dnes již všem známá opatření. Díky těmto opatřením byla zastavena i výuka na naší škole, které ani nový znak v podobě listu dubu v prapodivném erbu nepomohl. Zpočátku to vypadalo na prodloužení prázdnin, ovšem tato naděje se brzy rozplynula, jako pára nad hrncem, díky nové „zbrani“, školství v podobě internetové stránky Moodle. Tato poměrně účinná, leč v mnohých směrech nedokonalá stránka dokázala prodloužit možnost získat pětku z několika hodin v pěti dnech týdnu, na takřka celý týden. Čili škola byla zpět ve hře a já, na vesnici internet nemaje, jsem byl nucen odcestovat do Plzně.

Po mnou zavrženém návrhu jet autobusem, jsem se vydal na cestu pěšky. Cesta vedla nejdříve podél polí, připomínajících buď polopoušť nebo žlutý koberec, dále pak přes louku do poloviny zastavěné novými nevkusnými šedobílými domky na sobě natěsnanými, které byly vedle starých vesnických chalup, jako pěst na oko.

„Ach, jak je krásná ta země česká!“

Za loukou se cesta stočila do nádherného boru, porostlého borůvkám. Na lesních cestách však čekal další šok, jelikož lidé nemajíce co dělat vzali spolu s rodinami lesy doslova ztečí a to mnohdy i bez roušek domnívající se, že zde nikoho nepotkají. Naštěstí i přes toto mravencům podobné rojení lidu v lesích jsem úspěšně dorazil do cíle a mohl se dát do práce.

Ovšem sotva naběhl na mém notebooku Moodle, náš čtyřkilový kocour, snažíc se mne nejspíše ochránit před hrůzami výukového systému, skočil všemi čtyřmi přímo doprostřed klávesnice. Počítač se odmlčel. Po cirka pěti minutách kříšení se přístroj opět zapnul. Má počáteční radost z toho, ovšem po zhlédnutí obsahu rychle pominula. Chvilku jsem se pokoušel zavolat kocourka zpět, aby své dílo dokonal, namísto něho přiběhla kočka, která zanechala otisk svých zubů na mé ruce, poté co jsem ji odehnal. Učitelé využili svou internetovou prodlouženou ruku vskutku znamenitě, jelikož po několika úkolech, a to zejména po úkolu z matematiky, občanky a angličtiny, která zrovna není můj šálek kávy, jsem uvažoval nad alkoholizmem. Test z tělocviku se pak stal pověstným hřebíčkem do rakve a já šel do mdlob. Kocourek už bohužel nepřišel, a tak jsem tedy na vše zůstal sám. Nakonec jsem však úkoly zdolal. Zakončil bych to tedy slovy. „Bitva byla svedena, ale válka pokračuje.“ ☺

Adam Kučera 2. A

ING. KAREL BÍLEK

(7. února 1958 - 16. března 2020)

„Už se kácí v našem lese,“ to bylo oblíbené rčení kolegy, učitele lesnické školy v Písku, Karla Bílka, když se dozvěděl o smrti některého spolužáka, nebo bývalého spolupracovníka. Až do letošního března...

Karel Bílek se narodil v Praze, ale k přírodě a k lesu ho to táhlo už od dětství. Po ukončení základní školy nastoupil na dnes již neexistující Lesnické odborné učiliště v Kamenné Lhotě (okr. Kutná Hora), kde se v roce 1975 vyučil „lesařem“. V roce 1979 maturoval na tehdejší Střední lesnické technické škole v Písku. Následovala studia na lesnické fakultě Vysoké školy zemědělské v Brně, kde promoval v roce 1983. Ve stejném roce nastupuje jako lesní dělník na Školní polesí Hůrka. Odtud pramení jeho praktické zkušenosti s těžbou dřeva, z kterých čerpal od 25. srpna 1986, kdy nastoupil na Střední lesnickou technickou školu a začal učit zejména lesní těžbu a stroje a zařízení. Prošel tedy všemi stupni lesnického školství – ideální přípravou pro učitele na střední škole. Brzy se stal nepřehlédnutelnou osobností, nebojím se říci, učitelem tradičního stylu.

Karel Bílek rozvíjel odbornou zdatnost svých svěřenců, organizoval kurzy rostlinolékařství, chemické ochrany rostlin, pro mimoškolní zájemce také kurzy pro uživatele motorových pil. Jako jeden z mála současných učitelů lesnické školy se zúčastňoval sympozií a konferencí nejen jako účastník, ale také jako referent vystupující s podstatnými odbornými příspěvky. Dlouhé roky byl také předsedou pobočného spolku České lesnické společnosti při Lesnické škole v Písku. V roce 2004 připravuje společně s kolegy F. Čapkem, V. Kohoutem a H. Stejskalem skriptu Lesní těžba. Ta jsou základem velkého knižního přehledu Lesní těžba – Karel Bílek a kolektiv, které bylo vydáno vlastním nákladem v nakladatelství Lesnická práce s. r. o. v roce 2018. Chtělo by se říci – vyvrcholení odborné činnosti Karla Bílka, jeho výrazná těžařská stopa v dějinách písecké lesnické školy.

Odborná činnost byla významně provázaná s dalším osobnostním rysem Karla Bílka. Byl neskutěčně aktivním organizátorem sportovního a společenského života, skvělým logistikem.

Tato jeho schopnost se naplno projevila po roce 1990, kdy se stal jedním z hlavních propagátorů budování mezinárodních kontaktů lesnické školy. Ať to byly velice dobré vztahy s Lesnickou školou v Liptovském Hrádku, založení 30leté tradice spo-

lupráce s Gérardem Weyem v Alsasku ve Francii a v posledních letech organizace odborných exkurzí do Švédska.

Dobře se znal s každým, kdo v lesnictví něco znamená, přátelské vztahy se žáky nekončily jejich maturitou. Jeho organizace oslav 120 let výročí lesnické školy v Písku v roce 2005 byla nevídaná a zřejmě nepřekonatelná. Snad jeho mizivá politická angažovanost byla příčinou, že se nestal ředitelem písecké lesnické školy. Ale i tak na něho budou vzpomínat stovky vděčných studentů, kolegů a spolupracovníků.

Všichni přátelé, kamarádi, spolužáci a lesníci v něm ztrácejí dobrého kamaráda a kolegu, pro kterého byl les, lesnictví a vzdělávání v oboru náplní života.

PhDr. Libor Šimůnek, učitel VOŠL a SLŠ Písek

STUDENTI SE LOUČILI SE SVÝM TŘÍDNÍM PROFESOREM

Při příležitosti předání maturtních vysvědčení třídy IV.A. proběhl také vzpomínkový akt u pamětního kamene, kde studenti s vedením školy vzdali čest památce svého třídního profesora.

BOTANUŠKA PO RÁNU

Crrrrr !!! Zvonek na mobilu náhle zvoní. „Kdepak to jsem?“ „No přeci na internátu školy lesnické.“ Uvědomuji si pomalu v hodinách ranních. Zmátořím se, obleču a šupky šouravým krokem na snídani spolu se svými spolubydlicemi. U snídaně morálka dosti poklesne při pohledu na betonově tvrdý rohlík spolu s okoralými plátky sýra a čaj, jež je tak horký, až se divím, že se sklenička, ze které ho piji, neroztaví. Po snídani si ustelu a udělám všechny ranní činnosti, které by bylo zbytečné rozvádět. Problém však nastal při přípravě věcí do školy, neboť při pohledu do rozvrhu mi to docvaklo.

„Botanuška první hodinu.“ „A máme psát písemku“, rázem mi proběhlo hlavou. Bylo totiž po podzimních prázdninách a v mé hlavě nezůstalo pranic z toho, co s námi pan profesor probral. Rychle pohlédnu na hodinky, čímž zjišťuji hrůzné číslo 7:53. Na to, abych se poučil botanušku, nezbyl čas. Panika nabývala na síle. Dopřipravil jsem si a vyšel „smrti vstříc.“ Moji cestu po chodbě doprovodilo první zvonění, neklamné znamení, že botanika se blíží. Dobíhám do třídy, jen tak tak si připravuji, když tu náhle zazvoní podruhé, byl to pocit, jako by mi někdo zarazil dýku do břicha. Někdo ze třídy zavřel dveře. Nezbyvalo než čekat jako moucha lapená v pavoučí síti. Klika cvakla, avšak dveře neletí, nýbrž se pomalu otevírají a do třídy vchází svou plandavou chůzí profesor botaniky. Všichni se postavili do pozoru, profesor došel ke katedře, také se postavil do jakéhosi pozoru a výhrůžně řekl:

„Budte ticho!“ Načež pozdravil: „Lesu zdar.“

Třídní služba pozdrav opětovala a nahlásila chybějící. Šlo do tuhého! A já s nehybnou pózou v lavici čekal, jakoby mrtvý, přitom však stále živý, až profesor vyřkne tu hrůznou větu:

„Připravte si papíry.“

Nestalo se tak. Profesor namísto toho vysvětloval, jak bude probíhat cvičení, které jsme s ním měli mít odpoledne. Mé tělo se uvolnilo, jelikož to vypadalo na zapomenutí testu ze strany profesora. Tím ale tato hrůzná hodina neskončila. Pan profesor řekl svým táhlým hlasem:

„Já jsem zkoušel v áčku, tak aby to bylo spravedlivý, tak u vás taky vyzkouším.“ „Že jo.“ „Noo.“

Na to třída neodpověděla nebo lehkým pokýváním hlavou nesouhlasila. To profesor ignoroval a začal počítat. V té chvíli by se ve mně krve nedořezal. Chvilé podobná obrácené sportce, ve které můžete zbankrotovat. Čas jako by se zastavil. Tělo opět

ztuhlo. Datum 2. 11. Čelo se mi orosilo. Žaludek se stáhl do křečí.

Profesor počítá. „tak třeba 2+11 je 13.“

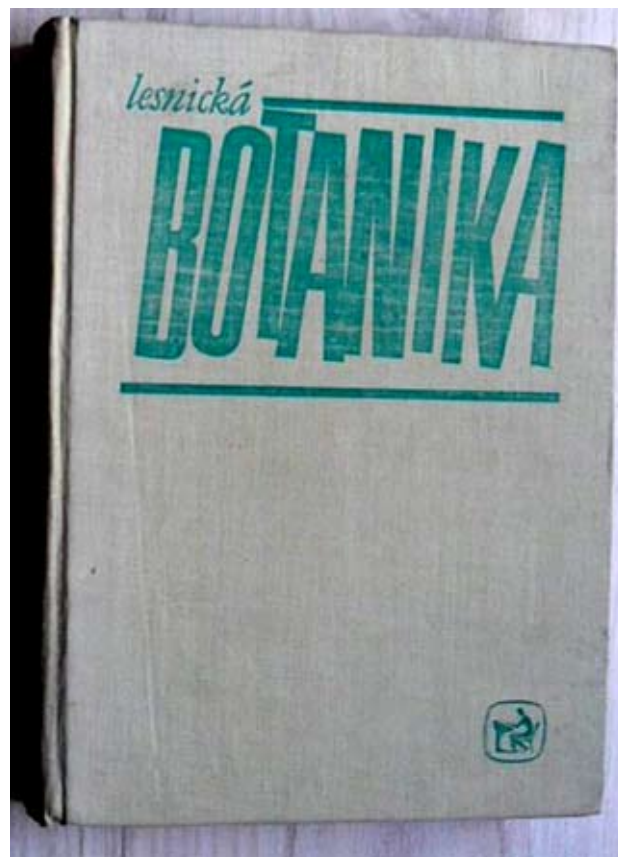
„Jsem třináctý v abecedě.“ Došlo mi. Číslo 13 na mě přímo řvalo: „Půjdeš!“

Byla to katastrofa, mé nejhorší obavy měly naplnit další minuty hodiny botanušky. Moucha nejen čekala v síti, ale už viděla pavouka.

A pak profesor: „Tak vezmu třeba dvanáctého od zadu.“ Mému mozečku chvíli trvalo, než pochopil, co se právě stalo. Oddechl jsem si. Nešťastný chlapecek však musel jít k tabuli. Dlouho odolával, až ho dostal areál douglasky tisolisté a perlinka byla na světě, alespoň, že ne moje.

Pak následoval výklad další látky. Já botanušku přežil a písemku naše třída psala až příští den. Ještě že to tenkrát neprasklo, jelikož bych dozajista dostal pětulinku. Den tím ale nekončil, blížila se další hodina děsů a tou byla nauka o lesním prostředí a poté budou všichni trpět při matice, neb píšeme na kvadratické rovnice.

Adam Kučera

BLÍŽ A BLÍŽ OBYČEJNOSTI

Palčivé sluneční paprsky se bez přestání vtíraly do okna mého pokoje a volaly mě, vyzývaly, abych nemarnil krásného dne a vyběhl ven do luk, do polí, do lesů... Jenže ač byla obloha bez mráčku, mraky úkolů tu zůstaly, a tak jsem se namísto dýchání vlhého lesního vzduchu dusil dýmem z toho, jak hořely jejich termíny odevzdání. Ve škole by se sedělo lehčeji, tam krom trochy zeleně vidí člověk jen šedí ulic a cest, ale tady, tady láká příroda o poznání silněji. Neodolal jsem tomu svodu, odvrátil se od modrého, jakoby měsíčního světla obrazovky, a zahleděl se do polednem planoucí přírody. Na louce se blýskaly plamínky pryskyřníků, bělaly hlavy odkvetlých pampelišek a tam, kde ještě neutonuly v záplavě trav a jetele, se v modrém odění skvěly květy rozrazilu. Mohutný dub ve svém stínu schraňoval starou jabloň a letité vrby se skláněly nad hladinou vody ve strouze. Ze všeho vycházel v bezvětří sice nehybný, sluncem ale rozjařený klid.

Milý pohled, však nezbyvalo než ho opustit. Již se odvraceje, náhle jsem zbystril. Tam vzadu u trnkové houštiny, klenutí těla, běhy zanořené do trávy, sehnutá hlava. Rychle jsem popadl dalekohled, pro podobnou příležitost připravený stále po ruce, a zahleděl se do dále. Stála tam. Krásná mladá srna. Pásala se, občas jistila a popošla, jak už to má srnčí zvěř ve zvyku. Vidám ji tu nezřídka, na podzim si sem často chodí pochutnat na jabkách. Teď jsem se podivil, že přitáhla v tento čas a že tu déle prodlévá. Po chvíli mě už pozorování omrzelo, přece jen to není taková vzácnost. Jenže v tom můj pohled utkvěl na čerstvě vyskládané hranici dřeva.

„Schovat se tak za dřívím“ – projelo mi hlavou, a už jsem se hnál na zahradu. Pojal jsem myšlenku přiblížit se bez možnosti být zpozorován tak blízko, jak se mi ještě nikdy nepoštěstilo. Pálil mě čas, neboť každou chvíli mohla zatáhnout, přesto jak rychle jsem se rozběhl, tak rychle zastavil. I v chvatu mi vyvstala zkušenost, že zbrkllost se tu může potázat jedině s nezdarem. Zkusil jsem vítr. Krom pár vánek všemi směry se vzduch nepohnul. Pomalu, pomalinku jsem se přibližoval. Co nejměkčeji

došlapoval a skoro nedýchal. Čím blíž, tím víc mě ovládalo vzrušení a zároveň obava, že mě uslyší. U okraje hranice jsem tiše zalehl.

„Pokud tam ještě je, určitě něco tuší“, říkal jsem si v duchu. Nechal jsem jí čas, spoustu času, aby se uklidnila. A pak se odhodlal. Dalekohled se zvolna nořil zpoza úkrytu.

Dívala se přímo na mě. Ani ne tak vyjeveně, spíš jako by o mě od začátku věděla. Po pár skocích byla pryč. Celé mi to vrtalo hlavou, příčina nezdaru se však záhy vyjevila. Náš pes, jenž předtím rozvalený pochrupeval u boudy, se teď tetelil u plotu a lačný po kořisti dychtivě hleděl do míst, kde srna zmizela. Musel jsem se nad tím pousmát.

Zdá se radostí, mít zvěř přímo pod okny. Ale není. Občas vzpomenu na svou první čekanou. Báł jsem se tenkrát, že se nic neukáže a čekání přijde vniveč. Přišel srnec, ale pro vysokou trávu byl ze země v dálce špatně vidět. Až při útěku se na pár okamžiků předvedl v plné kráse. Pár prchavých okamžiků, kdy plachost, volnost a divokost vystoupila ze skrytu houštin a velkoryse poodhalila svou tvář. Kam se poděla její zdrženlivost, její tajemství? Zvěře je tolik, že se vystavuje na každém rohu.

„Přijde, nepřijde?“, to napjaté očekávání se zcela vytratilo. Takřka vždy člověk něco uvidí. Jako v zoo, nebo v oboře – jen bez klece a bez ohrady. Zvěř už nekorunuje přírodu jako vzácný šperk, nýbrž stala se její obyčejnou součástí. A nakonec u nás netřeba ani nikam chodit, stačí se jen ráno a večer podívat z okna a je vystaráno. Jak laciné a jednoduché. Zážitek vystřídala všednost.

Neříkám, že v minulosti tomu bylo přesně naopak, že potkat srnčí byla vzácnost, že se nikdy nepřibližovala obydlím. Víím, že každá mince má dvě strany a že to může být vnímáno jinak, myslím však, že současné přezvěření, které nutí zvěř vymezovat si teritoria čím dál blíž lidem, spíš ubralo, než přidalo na krásách myslivosti. A to nemluvím o škodách na obnově, ale to už je zas jiná kapitola.

Daniel Prchal, 2. B

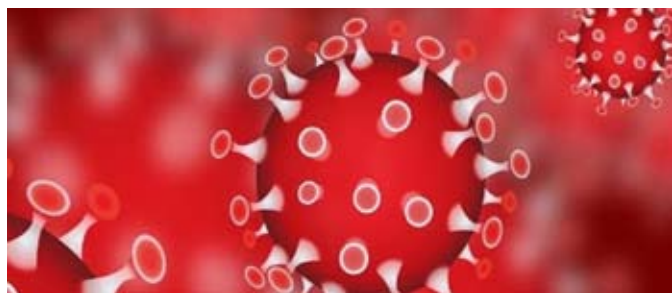
MÉ JARNÍ PRÁZDNINY 2020

Já neberu prázdniny jako čas, který by se musel do poslední minuty vyplnit do poslední minuty nejrůznějšími aktivitami. Pro mě je to čas, kdy si od všeho odpočinu a nedělám vůbec nic, to jsou pro mne prázdniny.

Prázdniny jsem tradičně zahájila tím, že jsem spala až do oběda. V poledne jsem se dobře najedla a začal mi odpolední program. To znamená jít ven, sednout si na sluníčko na zahradu, pustit si rádio a přemýšlet. A takhle vypadal vlastně skoro každý den. Jediný odlišný den byla středa. Sestra dostala v práci volno, a tak si vymyslela, že pojedeme lyžovat. Já, přestože lyžování nesnáším, jsem se nijak nebránila. Cestou na hory jsme viděly krásnou duhu, byl vidět celý oblouk a byly vidět oba její konce. Na sjezdovce přšelo a byly jsme promočene prakticky hned, to ale naše nadšení nepřekazilo. Mě to nakonec strašně bavilo a měla jsem vybrané aktivity na dlouhou dobu dopředu.

Protože jsme se dozvěděli, že jsou zavřené školy, naše prázdniny trvají doteď, jenom s pár úkoly do školy. Myslím, že moje další jarní prázdniny budou v podobném odpočinkovém duchu.

Karolína Hošnová, 3. A

Mé jarní prázdniny 2020 byly asi takové:

Víkend před prázdninami jsem strávila opět u koní. V pondělí jsem zůstala doma s mamkou, pomáhala jí a povídali jsme si.

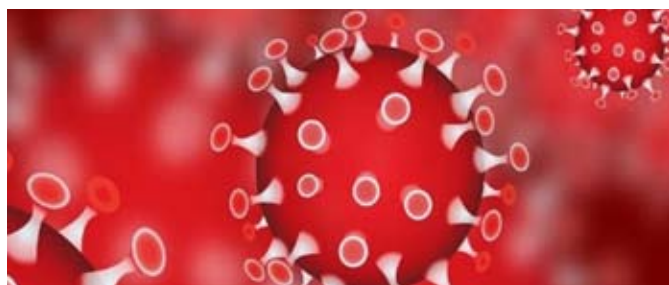
V pátek jsem vstala už v pět hodin ráno, připravila sebe i Miu a vyrazily jsme na nedaleký posed, ze kterého jsme sledovaly nádherný východ slunce. Je to neuvěřitelný pes, který miluje hodně věcí a ze všeho je nadšený, ale úžasné je vidět, jak sedí ve výšce na posedu a pozoruje krajinu. Čas strávený s ní je to nejlepší, nejúžasnější a pro mě nejdůležitější.

Sobotu a neděli jsem trávila u koní, tentokrát jsem po dlouhé době vzala i Miu. Sobota proběhla hladce, ale v neděli už to tak nebylo. Mia během vyjížďky, které miluje, prodělala svůj čtvrtý epileptický záchvat. Tento moment nepřeji nikomu na světě. Jediný, co můžu dělat, je odstranit ostré předměty, o které by se mohla zranit a sledovat délku záchvatu. Po záchvatu je nejtěžší ta chvíle, kdy je zmatená a neví kde je, co se stalo a kdo jsem.

V tento moment, který trvá zhruba celých neuvěřitelně DLOUHÝCH 10 minut, vám proběhne hlavou spousta myšlenek. Nejhorší na tom celém je, že vidíte trpět někoho, koho tak moc milujete, nemůžete mu pomoci a přitom víte, že vás může během zlomku vteřiny navždy opustit.

A toto byly mé jarní prázdniny NÁDHERNÉ A KRUTÉ zároveň, ale říká se, že takový je život.

Nikola Josefčíková, 3. A

SMRTÍCÍ NEMOC COVID 19

Kde bylo, tam bylo, z čínského města Wu-chan začalo se šířit onemocnění zvané Covid 19 neboli koronavirus. Bylo to velmi zákeřné onemocnění, které se z Číny rozšířilo do Itálie, poté do zbytku Evropy a nakonec i do celého světa. Toto onemocnění se nezastavilo před ničím. Napadalo každého a dále se vyvíjelo a získávalo na síle. Zaútočilo na miliony lidí a mnoho z nich podleгло. Nejpostiženějšími státy na světě se staly Spojené státy, Španělsko, Británie, Itálie a Rusko. Každý stát začal zavádět vlastní opatření a vzniklo mnoho skupin, které začaly usilovně pracovat na vytvoření protilátky proti tomuto mocnému nepříteli.

Mnoho států proto zavedlo mnohá přísná opatření, která mají zabránit šíření koronaviru. Jedná se hlavně o nošení roušek na veřejnosti a dodržování

rozestupů. Nadále uzavření škol, barů, restaurací, kaváren, zrušení kulturních akcí a uzavření hranic. Téměř ustala také letecká doprava a byly zrušeny zájezdy do zahraničí. Také v důsledku nedostatku práce mnoho firem, ale také restaurací, muselo propouštět své zaměstnance. A tak najednou ze dne na den přibylo tisíce lidí bez zaměstnání.

V České republice je již potvrzeno něco málo přes devět tisíc případů a z toho se již šest a půl tisíce lidí uzdravilo a bohužel i cca 300 lidí zemřelo (ke dni 31. 5. 2020). Již od začátku, kdy se v České republice objevil první případ, začala vznikat opatření, která postupem času získávala na přísnosti. Nejprve se zavřely všechny školy v republice a studium začalo dálkově. Většina škol zavedla online výuku pomocí různých programů na internetu nebo video hodin. Dále vznikla povinnost nošení roušek, byla uzavřena všechna nákupní centra, restaurace a podobná zařízení. Pro seniory byly vyhrazeny hodiny ve větších obchodech na nákupy, v nemocnicích byly zřízeny speciální oddělení pro pacienty nakaženými Covidem 19 a též byla vytvořena odběrová místa pro zjištění nákazy. V průběhu vzniku všech těchto opatření byl vyhlášen nouzový stav a uzavřely se hranice s okolními státy. Nakažení lidé museli zůstat v karanténě, ať už domácí nebo, pro vážnější případy, vytvořené v nemocnici, do té doby než se u nich výsledky testů neprokázaly víckrát jak 2x za sebou negativní.

Dnes je již nouzový stav zrušen stejně jako některá opatření. Restaurace se směly znovu otevřít, avšak za přísných hygienických podmínek. Dále se nám otevřela nákupní centra, jenom s tím rozdílem, že si tam dnes nemůžeme nic vyzkoušet. Vyhrazené hodiny pro seniory byly zrušeny a nošení roušek se omezilo jenom na vnitřní prostory a místa s velkým počtem lidí. I školy se již vrací do provozu, od 25. května se do nich vrací dobrovolně první stupeň, zatímco devátáci na základkách, maturanti na středních školách a studenti vyšších škol tam už nějakou tu dobu jsou. Zbytek studentů a žáků zbylých ročníků se do škol může dobrovolně vracet již 8. 6. 2020.

Život se pomalu vrací do starých kolejí, avšak lidé si na tuto zákeřnou nemoc budou ještě dlouho pamatovat.

Marie Sojková 3. B

Mé jarní prázdniny jsem trávila v práci a ve volných chvílích doma. Vím tedy spíš si myslím, co jste od tohoto slohu čekal. Výlety, dobrodružství, ale bohužel se letos o jarních prázdninách ani nic uskutečnit nedalo, kvůli situaci s koronavirem. Jelikož nemám, co v tomto slohu napsat, tak vám vylíčím mé strávení chvil, které se odehrávali doma a v práci.

Protože jsem doma převážně trávila čas s rodinou a koukáním na seriály na Netflixu. Tak v tomto slohu popíšu mojí práci, protože by jinak sloh neměl žádný obsah.

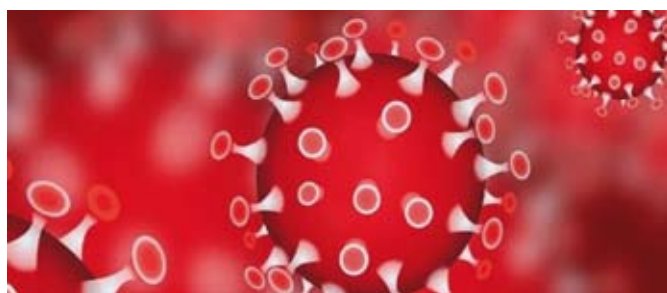
Má práce se převážně odehrává v kravínu. Kde naháním krávy na dojení a poté je dojím. Tedy repektive je dojí robot, který plně nahradil lidskou složku a taky nám ulehčil mnoho práce.

V práci mimo jiné pomáhám s vyhrnováním. V místním kravínu se vyhrnuje 2x denně ráno a večer. Má pomoc s vyhrnováním spočívá v tom, že čistím pelechy a ručně vyhrnu uličky, kam se technika nedostane.

Na starosti mám také odchov mladého skotu. Což zahrnuje krmení mléčnou náhražkou nejmladším. Dostatečný přísun vody, sena a granulí. Starší skot již není tak náročný, stačí dohlédnout, aby měl dostatek krmení, čisté a suché prostředí. Vodu jim dodává napáječka.

O letošních jarních prázdninách to bylo s mladým skotem neobvykle obtížné. Nejenom z toho důvodu, že navyšujeme stavy skotu. Ale také jsem zažila 2 úhyny v jeden den. Ale i přes úhyny a všechny jiné obtížné "schody" mám tu práci ráda. I když je to někdy těžké jak po fyzické, tak po psychické stránce.

Kristýna Černá 3. A

Rozhodl jsem se, že vám budu vyprávět o mém cyklistickém soustředění. Proběhlo o jarních prázdninách v chorvatském Zadaru.

Všechno začalo ve čtvrtek, kdy jsem si vše připravil a zabalil věci. Odjezd byl v pátek večer z nedalekého městečka Prachatic. Sraz jsme měli v osm

večer, dvě hodiny zabralo nakládání a pak jsme vyráželi. Při odjezdu nebylo moc dobré počasí, ale to nám nezkazilo radost z toho, že už jedeme. Po cestě se nic moc neodehrálo, spíše jsem vše prospal. Ráno jsme dorazili na místo. Jednalo se o malou vesničku kousek od Zadaru. Dopoledne bylo vyhrazené pro ubytování a přípravu kol na trénink.

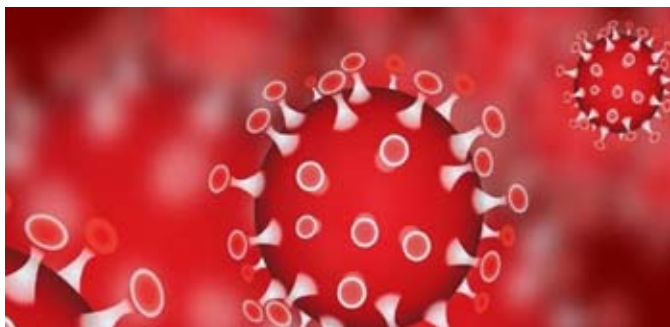
První trénink byl spíše o poznávání okolí a místních cest. Pořádně jsme začali trénovat až následující dny. Tréninky zde stály fakt za to, super krajina a dobré cesty bez aut. Počasí se nám také vydařilo. Celý náš pobyt neklesla teplota přes den pod 19 stupňů. Naše tréninky probíhaly tak, že jsme v jedenáct vyráželi na trať. Trenéři nás rozdělili do několika skupin.

Naše skupina měla vždy v plánu něco kolem 120 až 150 km, takže přibližně pět hodin na kole a tak to šlo skoro každý den. Pouze jeden nebo dva dni jsme měli jen lehkou kompenzaci. Doteď vše vypadalo v pořádku, ale ve středu se to zlomilo. Přišlo nařízení, že se uzavírají školy a hranice. Nevěděli jsme co dělat. Jestli zůstat nebo odjet. Po poradě se rozhodlo, že do čtvrtka zůstáváme. Čekal nás tedy trénink jako vždy. Večer jsme se dozvěděli, že se situace zhoršuje. Padlo rozhodnutí přespat do rána, sbalit věci a urychleně se vrátit zpět domů.

Cesta do Čech proběhla bez problémů, tedy kromě menší fronty na slovinských hranicích a jedné SMS od ministerstva zdravotnictví o povinném nahlášení se svému praktickému lékaři. Ten rozhodne o případné karanténě. Naštěstí mě paní doktorka řekla, že Chorvatsko není rizikovou zemí a já do karantény nemusel.

Domů jsme dorazili v pátek večer vyčerpaní, ale šťastní. Trochu nás všechny mrzelo, že jsme museli pobyt ukončit o dva dny dříve, ale co se dá dělat. Zdraví je přednější.

Tomáš Košťál 3. A

POLSKO 2019

Každý rok skupina studentů naší školy navštívuje sousední Polsko. Je to tradiční exkurze pro vybrané žáky, kteří navštíví bělověžskou lesnickou školu a mnoho dalších míst s možností večerního lovu.

Na tuto akci se všichni účastníci velice těšili a nemohli dospát. V pátek 30. srpna se všichni sešli v areálu lesnické školy v Písku. Po „nalodění“ se vyrazilo směr Polsko. Cesta byla dlouhá, ale velmi zábavná. O zábavu se postaral hajný ze školního polesí Hůrka. Cesta ubíhala velmi rychle, ale stále je to cesta dlouhá 1012 km. První zajímavostí byla zastávka v noční Varšavě s krásnou prohlídkou města.

Tato exkurze je zaměřena na polskou přírodu, trochu historie a hlavně lesnictví. V Polsku jsou krásné lesy a lesnictví zde má jiný ráz, než u nás. Polské státní lesy vlastní více než 80% všech lesů v této zemi. Je zde velmi propracovaný systém péče o les. Nám se poštěstilo podívat se do několika zařízení pro luštění semen nebo pro pěstování semenáčků. Dále nám byla dopřána prohlídka Bělověžské lesnické školy, kde jsme byli ubytováni na internátu. Další zážitky byly z návštěvy Bělověžského národního parku, který je jeden z největších v Polsku a rozkládá se podél polské a běloruské hranice. V tomto parku měl v dřívějších dobách car svůj letní zámek, do kterého jsme se také podívali. K tomuto zámku byla v minulosti přivedena úzkokolejná železnice, na které jsme mohli svézt „drezínou.“ Dalším naším místem pobytu byl Wiegierský národní park s velkou řekou Bierzou.

Celou exkurzi nebo „výpravu“ jsme si všichni užili a tento zážitek je k nezaplacení a nikdo na tuto akci nemůže zapomenout. Všichni v té zemi byli vstřícní a milí. Nikdy osobně na to nezapomenu a pořád doufám, že se mi někdy poštěstí se na ta nádherná místa ještě podívat. Je to z mého pohledu krásná zem a tamní přírodu nic nenahradí. Bylo to vše moc nádherné.

Filip Schartner 4.B

VELIKONOCE 2020

Každým rokem dodržujeme u nás na vesnici zvyky, které jsou o Velikonocích tradiční, počínaje řehtáním a konče Velikonočním pondělím, kdy se dopoledne vydáme pořádně vylupat co nejvíce holek. Vždy to jsou svátky pohody a zábavy, ale ten letošní rok? Vylupal jsem maximálně tak mamku se sestrou a babičku, co bydlí pod námi.

Samozřejmě, jak už všichni víme, řádí tu vir a ten s sebou nese i protivirová opatření a omezení. Mísť toho, abychom s malým bráščkou a taťkou obešli známé jako každý rok, tak naše cesta začíná a končí doma. Jediné, co zůstalo při starém, je tradiční beránek nebo mazanec, babička nám dala spoustu dobrot za to, že jsme ji vyšlupali a ta pohoda u nás v rámci možností byla.

Když bych měl být hodně stručný, tak letošní svátky shrnu v jedné větě, protože tyto moje školní „prázdniny“ jsou vlastně o dvou činnostech. Buď ležím v knihách, učím se a vypracovávám úkoly nebo ležím pod auty a připravujeme je s taťkou na technickou. To zůstalo vlastně neměnné i po dobu Velikonoc. Využil jsem svátků, protože žádné úkoly nepřichází a strávil jsem je, včetně pondělí tak, jako vždy.

Jsem od přírody optimista a snažím se najít ve všem něco pozitivního, takže jaké to vlastně bylo? Bylo to vážně tak špatné, jak řada lidí říká? No, vlastně ani ne. Byli jsme všichni jako rodina, jsme zdraví a že je tu kolem nás nějaký vir a média z toho dělají třetí světovou už je věc druhá. Jelikož denně na světě přibude cca 200 tisíc lidí, (po výpočtu toho, kolik lidí se narodí a zemře) tak si myslím, každý zná vážnost situace, ale samozřejmě, nařízení dodržujeme a nebezpečné to je, ale to jsem odbočil.

Zakončil bych to tak, že se toho během Velikonoc v roce 2020 moc nezměnilo a užil jsem si je. Co vy?

Luděk Roučka, 2. A

ZÁHADNÉ ZMIZENÍ

Jako každé pondělní ráno se pan Miller vydal do továrny na munici, kde pracoval jako soustružník. Den to byl jako každý jiný, pochmurný, ostatně jako vše v této podivné době. To se mělo ale každou chvíli změnit.

Kousek od domu manželů Millerových začal pana Millera sledovat tajemný muž v černém kabátu. Co tu má asi na práci, pomyslel si. Chvilí se ještě za tajemnou osobou ohlížel, ale pak pokračoval ve své obvyklé cestě.

Po skončení namáhavé pracovní směny se pan Miller vrátil domů, aniž by si na muže v černém vzpomněl.

Když paní Millerová umyla poslední talíř od večere, zatemnila okna. Manžel pustil rádio a poslouchali.

Ťuk, ťuk, zaznělo na dveře.

Ticho.

„Tajná státní policie, otevřete!“ – zařinčelo za dveřmi.

Paní doběhla otevřít, zatímco muž ukryl rádiový přijímač. Do dveří vešli tři muži v černých oblecích, kloboucích a se svastikou na rukávech. Muž uprostřed pobídl manžele, ať se posadí. Zbylí dva zatím začali prohledávat dům. Po nekonečných minutách vyšel jeden z mužů z obývacího pokoje. „Máme to!“ Vykřikl. „Jedeme,“ zavelel sedící muž. Popadl paní Millerovou, zbylí dva pana Millera a odvěkli je do auta.

Na stanici čekal oba manžele výslech. „Proč? Jak? Kdy? Kdo?“ ptal se stále jeden z mužů. Jelikož ani jeden z manželů nic neřekl, začali muži přitvrzovat. A to nejen intenzitou hlasu, ale i obušky.

Když výslechy skončily, byli manželé nahnáni spolu s dalšími nebožáky do vlaku. Jejich nekončící strastiplnou cestu ukončil až rozkaz tentokrát už uniformovaného příslušníka SS. Během pochodu k táboru smrti v Alpách si pan Miller všiml chvilkové nepozornosti dozorců. Chytil ženu za ruku a dali se na útěk. Střelba na velkou vzdálenost je nezasáhla, psi ve vánici, která fičela z hor, brzy ztratili stopu.

Nikdo nikdy už o Millerových neslyšel.

Rostislav Rychlík, 4. A

První německá policejní akce na počátku okupace Čech a Moravy byla zahájena 15. března 1939 a měla název Aktion Gitter, česky Akce Mříže. Zatýkáni byli především levicově smýšlející komunisté, sociální demokraté, národní socialisté či anarchisté, tedy osoby takzvané podezřelé z komunistické činnosti, o kterých se předpokládalo, že by se mohly stát hybnou silou odporu proti německé přítomnosti. Dále byli zatýkáni Židé a němečtí exulanti.

ZNOVU KAKTUSY

Pravidelným přispěvovatelem našeho časopisu je emeritní profesor lesnické školy, přední český kaktusář a skvělý fotograf, PhDr. Rudolf Slaba. Z nedostatku jeho času jsme ho stručně vyzpovídali a požádali o několik fotografií z jeho posledních cest.

Red: *Víme, že tvé letošní cesty byly obzvlášť dramatické. Něco už jsme slyšeli, ale mohl bys své zážitky rozvést a pak shrnout?*

RS: Ano, letos jsem měl naplánovány dvě cesty, jednu v lednu a únoru do Bolívie a v únoru a březnu do Chile. Komplikace nastaly hned v lednu, kdy v Bolívii propukly divoké přípravy na volby, které hrozily vojenským převratem nebo občanskou válkou, a hrozilo cílené vyhladovění velkých měst. Do těch zmatků se nám pochopitelně nechtělo, pár kilo lovečáku do letadla nactpeme, ale s naftou do džípů je to samozřejmě horší. No nic, rezervace letenek jsme zrušili, odepsal jsem 36 000 Kč a chystal jsem se na cestu Chile.

Red: *Ale tím to všechno neskončilo, že?*

RS: Ne, ne, asi za čtrnáct dní se ozvala letecká společnost, že situace v Bolívii je klidnější, a že jestli si chceme užít své zrušené rezervace, můžeme se domluvit na nějakém pozdějším termínu odletu.

Red: *To bylo ale od té společnosti sportovní gesto.*

RS: Jasně, určitě mají dobře spočítáno, že lepší než storna na účtech a letadla na stojánkách jako v současné době je létat. Tak jsme letěli, všechno proběhlo úplně v nejlepší pohodě, návrat bez problémů. Jediný háček byl v tom, že mezi návratem

z Bolívie a odletem do Chile zbylo jen pět dnů. To znamená vyprat, ohlásit se ve škole, rodině, známým a odlet.

Red: *Ale Chile byla bez problémů, ne?*

RS: Chile byla úplně v pohodě, měli jsme kliku od blázince, protože Chile uzavřela hranice kvůli koronaviru den po našem odletu. Takže i zpátky to vyšlo.

Red: *No, to by nás taky zajímalo, odkud do Ameriky a zpátky lítáte. Jenom z Ruzyně to asi není.*

RS: Tentokrát začaly obě cesty na Ruzyni. Do Bolívie jsme letěli přes Madrid – Santa Cruz do Cochabamby. Do Chile to bylo jednodušší přes - Řím do Santiaga de Chile.

Red: *A co objevy, dovezli jste nějaké dosud neobjevené druhy kaktusů?*

RS: Tentokrát to bylo slabší – jen jeden druh, ale zato spoustu fotek z další oblasti. (Chile)

Red: *A plány na další cesty?*

RS: Skoro klasika, v lednu nebo v únoru 2021 Argentina, tentokrát už po čtvrté.

